

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ *ประการแรก* เพื่อพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา *ประการที่สอง* เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีสมมุติฐานการวิจัย 2 ข้อคือ 1) ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุโดยตรงต่อนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา คือ ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง บุคคลที่เป็นแม่แบบ การเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม ความวิตกกังวลและการสนับสนุนทางสังคม 2) โมเดลการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา ที่พัฒนาขึ้นน่าจะสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,038 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นจำนวนทั้งสิ้น 364 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยตัวแปรแฝง 7 ตัว แบ่งเป็นตัวแปรแฝงภายใน 4 ตัว คือความวิตกกังวล การรับรู้ความสามารถของตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม การกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ ส่วนที่เหลืออีก 3 ตัวเป็นตัวแปรแฝงภายนอก คือ บุคคลที่เป็นแม่แบบ การเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์และการสนับสนุนทางสังคม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา ประกอบด้วย 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดยข้อคำถามมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 -1.00 จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ มาหาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตร Cronbach's Alpha coefficient ด้วยโปรแกรม SPSS ค่าความเที่ยงอยู่ในช่วง .213 - .801

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัย ได้แก่ สถิติบรรยายเพื่อศึกษาลักษณะการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ และสถิติวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหาการวิจัย ได้แก่ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเมทริกซ์สหสัมพันธ์ ที่จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์ขั้นต่อไป โดยใช้โปรแกรม SPSS การวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาและ

ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยใช้โปรแกรม LISREL 8.72

สรุปผลการวิจัย

ในส่วนของสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยจะนำเสนอเป็น 2 ส่วนคือ 1) สรุปผลการวิเคราะห์ สถิติพื้นฐาน และ 2) สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. สรุปผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างพบว่าของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิต ทางการศึกษาในกรุงเทพมหานครเป็นเพศหญิงมากที่สุด ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และศึกษาอยู่ในสาขาหลักสูตรและการสอน รวมถึงเข้าศึกษาปี การศึกษา 2550

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้เกี่ยวกับการกำกับตนเองในการทำ วิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 17 ตัวแปร เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ใน ระดับมาก โดยตัวแปรย่อยด้านการรับรู้ความสามารถในการอ่านมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ตัวแปรย่อยด้านการรับรู้ความสามารถในการวิจัย และองค์ประกอบด้านการรับรู้ความสามารถใน การเขียนมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด

เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านบุคคลที่เป็นแม่แบบ โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดย ตัวแปรย่อยด้านการเป็นแม่แบบของอาจารย์ที่ปรึกษามีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือตัวแปรย่อย ด้านการเป็นแม่แบบของครอบครัวและตัวแปรย่อยในด้านการเป็นแม่แบบของเพื่อนมีค่าเฉลี่ยน้อย ที่สุด

เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านการเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ใน ระดับมาก โดยตัวแปรย่อยด้านการทำวิทยานิพนธ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือตัวแปรย่อยด้านการทำวิทยานิพนธ์เพื่อให้เกิดผลงาน

เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม โดยภาพรวมและตัวแปรย่อยมี ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิมอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านความวิตกกังวล โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ตัว แปรย่อยด้านการสนับสนุนด้านอารมณ์ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือตัวแปรย่อยด้านการ แสดงออกทางพฤติกรรมและตัวแปรย่อยด้านการตอบสนองทางสรีระมีค่าเฉลี่ยน้อยสุด

เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านการสนับสนุนทางสังคม โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ตัวแปรย่อยด้านการสนับสนุนด้านอารมณ์ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือตัวแปรย่อยด้านการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสารและตัวแปรย่อยด้านการสนับสนุนเชิงรูปธรรมมีค่าเฉลี่ยน้อยสุด

เมื่อพิจารณาตัวแปรสังเกตได้เกี่ยวกับการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

2. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1) ผลการวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่า ไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 13.62 องศาอิสระเท่ากับ 28 ที่ระดับความน่าจะเป็นเท่ากับ .99 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง กลมกลืนมีค่าเท่ากับ .99 และดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษมีค่าเท่ากับ .012

2.2) โมเดลที่พัฒนาขึ้นสามารถอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาได้ ร้อยละ 61

2.3) เมื่อพิจารณาตัวแปรด้านการบุคคลที่เป็นแม่แบบ พบว่าตัวแปรดังกล่าวมีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวกต่อตัวแปรการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีขนาดอิทธิพลทางบวกเท่ากับ .78 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และมีขนาดอิทธิพลรวมต่อตัวแปรการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ เท่ากับ .41 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 แสดงว่า ถ้านิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษามีบุคคลที่เป็นแม่แบบที่เป็นแบบอย่างที่ดีและมีอิทธิพลต่อนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษามากย่อมทำให้เกิดการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์มากขึ้นด้วย รวมถึงตัวแปรด้านการบุคคลที่เป็นแม่แบบยังมีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวกต่อตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยมีขนาดอิทธิพลทางบวกเท่ากับ .66 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าถ้านิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษามีบุคคลที่เป็นแม่แบบที่เป็นแบบอย่างที่ดีและมีอิทธิพลต่อนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษามากย่อมทำให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองมากขึ้นด้วย รวมถึงตัวแปรการบุคคลที่เป็นแม่แบบยังมีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยสะสม โดยมีขนาดอิทธิพลทางบวกเท่ากับ .66 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีขนาดอิทธิพลรวม เท่ากับ .23 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าถ้านิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในกรุงเทพมหานครมีบุคคลที่เป็นแม่แบบที่เป็นแบบอย่างที่ดีและมีอิทธิพลต่อนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษามากจะทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเต็มที่สูงด้วย

เมื่อพิจารณาตัวแปรด้านการเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ พบว่าตัวแปรดังกล่าวมีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวกต่อตัวแปรการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์มีขนาดอิทธิพลทางบวกเท่ากับ .65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และมีอิทธิพลรวมต่อตัวแปรการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ เท่ากับ .44 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 แสดงว่า ถ้านิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษามีการเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ย่อมทำให้เกิดการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์มากขึ้นตามด้วย และตัวแปรด้านการเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ยังมีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวกต่อตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยมีขนาดอิทธิพลทางบวกเท่ากับ .38 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าถ้านิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษามีการเห็นคุณค่าต่อการทำวิทยานิพนธ์มากย่อมส่งผลให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองมากขึ้นด้วย รวมถึงตัวแปรด้านการเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ยังมีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยสะสม โดยมีขนาดอิทธิพลทางบวกเท่ากับ .50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ .25 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าถ้านิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษามีการเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ย่อมส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิมที่สูงด้วย

เมื่อพิจารณาตัวแปรด้านการสนับสนุนทางสังคม พบว่าตัวแปรดังกล่าวมีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวกต่อตัวแปรการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีขนาดอิทธิพลทางตรงเท่ากับ .36 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และมีขนาดอิทธิพลรวมต่อตัวแปรการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ เท่ากับ .44 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 นั่นคือ เมื่อนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาได้รับการสนับสนุนทางสังคมมากขึ้นจะทำให้เกิดการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์มากขึ้นด้วย และการสนับสนุนทางสังคมยังมีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวกต่อตัวแปรความวิตกกังวลโดยมีขนาดอิทธิพลทางบวกเท่ากับ .19 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าถ้านิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาได้รับการสนับสนุนทางสังคมมากขึ้นย่อมส่งผลต่อความวิตกกังวลด้วย

เมื่อพิจารณาตัวแปรด้านความวิตกกังวลพบว่าตัวแปรดังกล่าวไม่มีอิทธิพลทั้งทางตรงทางอ้อมและอิทธิพลรวมต่อตัวแปรใดเลย นั่นคือความวิตกกังวลไม่มีผลต่อการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ การรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม

เมื่อพิจารณาตัวแปรด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองพบว่าตัวแปรดังกล่าวไม่มีอิทธิพลทั้งทางตรง ทางอ้อมและอิทธิพลรวมต่อตัวแปรใดเลย นั่นคือความวิตกกังวลไม่มีผลต่อการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ ความวิตกกังวลและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม

อภิปรายผลการทำวิจัย

จากผลการวิจัยที่น่าเสนอข้างต้น โดยภาพรวมแล้วสอดคล้องกับกรอบแนวคิด และ สมมุติฐานการวิจัย โดยมีประเด็นในการอภิปรายผลดังนี้

1. ตัวแปรการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ได้รับอิทธิพลโดยตรง อิทธิพลโดยอ้อม เป็นบวกมากที่สุดอย่างมีนัยสำคัญ จากปัจจัยบุคคลที่เป็นแม่แบบ ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ คือ การเป็นแม่แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา การเป็นแม่แบบของเพื่อนและการเป็นแม่แบบของครอบครัว สอดคล้องกับ Bandura (1986) ซึ่งกล่าวว่า พฤติกรรมของมนุษย์ไม่ได้เกิดขึ้นเอง แต่เกิดจากการเรียนรู้รูปแบบพฤติกรรมใหม่ๆ อาจได้มาจากประสบการณ์โดยตรงหรือเรียนรู้จากผู้อื่นและบุคคลที่มีมาตรฐานการกำกับตนเอง เมื่ออยู่ในสิ่งแวดล้อมที่บุคคลล้วนอยู่ในมาตรฐานย่อมจะช่วยสนับสนุนในการกำกับตนเองสอดคล้องกับ Schunk, Handson, & Cox (1987) อ้างถึงใน Zimmerman, 1989) พบว่า ผลของแม่แบบ (Modeling) ในการกำกับตนเองเป็นสิ่งที่สำคัญในทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาสังคม แม่แบบที่มีความสามารถใกล้เคียงกับตนเองจะส่งผลให้เกิดการใช้กลวิธีกำกับตนเองในการเรียนที่ประสบผลสำเร็จมากขึ้นซึ่งไม่แตกต่างจากศิริพร โอภาสวัตชัย (2543) ที่พบว่าตัวแปรครอบครัวมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง

ดังนั้นถ้านิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษามีบุคคลที่เป็นแม่แบบ คือ การเป็นแม่แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา การเป็นแม่แบบของเพื่อนและการเป็นแม่แบบของครอบครัวที่มีอิทธิพลมากย่อมทำให้นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษามีการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ที่สูงขึ้นด้วย

2. ตัวแปรการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ได้รับอิทธิพลโดยตรง อิทธิพลโดยอ้อม เป็นบวกมากที่สุดอย่างมีนัยสำคัญ จากตัวแปรการเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ คือ การทำวิทยานิพนธ์เพื่อการเรียนรู้และการทำวิทยานิพนธ์เพื่อผลงาน สอดคล้องกับ Zimmerman (1989) อ้างถึงใน ปณิตา นิรมล, 2546) ที่พบว่า สิ่งที่เกิดขึ้นมีความไม่แน่นอนและซับซ้อนมากมาย การควบคุมพฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจงนั้น ต้องมีเป้าหมายเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ สอดคล้องกับ Bandura (1986) ซึ่งกล่าวว่า นักเรียนที่มีการกำกับตนเองจะเข้าใจผลกระทบของสภาพแวดล้อมที่มีต่อตนเองระหว่างการได้มาซึ่งความรู้

ดังนั้นถ้านิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษามีการเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์มากย่อมทำให้นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษามีการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ที่สูงขึ้นด้วย

3. ตัวแปรการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาได้รับอิทธิพลโดยตรงและอิทธิพลรวมอย่างมีนัยสำคัญ จากตัวแปรการสนับสนุนทาง

สังคม ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ คือ การสนับสนุนด้านอารมณ์ การสนับสนุนเชิงรูปธรรม และการสนับสนุนข้อมูลข่าวสาร ซึ่งสอดคล้อง วินัย ปานไท้ (2542) ที่ได้พัฒนาและตรวจสอบ โมเดลของตัวแปรที่เป็นสาเหตุของความวิตกกังวลในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า โมเดลที่ดีที่สุด ได้แก่ โมเดลที่รวมตัวแปร จากทฤษฎีความเครียดของ Lazarus และ Folkman และทฤษฎีความเครียดของ Lawler และ Porter เข้าด้วยกัน โมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรความวิตกกังวลในการทำ วิทยานิพนธ์ ได้ร้อยละ 89.7 ตัวแปรที่ให้ค่าอิทธิพลรวมสูงที่สุดอย่างมีนัยสำคัญ คือ ความเครียด รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าของตนเอง ความขัดแย้งในบทบาท องค์กรประกอบ ด้านบุคคล องค์กรประกอบด้านเหตุการณ์และความพึงพอใจ

ดังนั้นถ้านิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในปริมาณที่เหมาะสมย่อมส่งผลให้เกิดการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ที่สูงขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่าตัวแปรด้านการมีบุคคลเป็นแม่แบบ การเห็นคุณค่าของการทำ วิทยานิพนธ์ การสนับสนุนทางสังคมส่งผลต่อการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้นผู้วิจัย ขอเสนอแนะผู้ที่ให้นำผลการวิจัยไปใช้ดังนี้

1. ระดับสถาบันการศึกษา

มหาวิทยาลัยควรมีหลักสูตรที่ส่งเสริมการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ โดยเน้นให้ การเป็นแม่แบบอย่างที่ดีของอาจารย์และมีนโยบายให้ศึกษาได้รับการดูแลเอาใจใส่ทั้งทางด้าน สวัสดิการต่างๆ หน่วยงานที่รับปรึกษาปัญหาต่างๆ เพื่อเป็นการลดความวิตกกังวลของนักศึกษา รวมถึงการปลูกฝังให้ศึกษามีการเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ซึ่งจะช่วยเป็นการเสริมสร้าง การกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ได้เป็นอย่างดี

2. ระดับครูผู้สอน

ครูผู้สอนควรสอดแทรกการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ในทางวิชาการ ในระหว่าง ที่สอน หรืออาจจะเสริมสร้างให้นักศึกษาตระหนักถึงการเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ผ่าน การทำกิจกรรม และกระทำตนเป็นแม่แบบที่ดีรวมถึงให้การเอาใจใส่ดูแล การสนับสนุนทั้งด้าน ทรัพยากร ข่าวสาร เป็นครูที่ปรึกษาที่ดีของนิสิตนักศึกษา ทั้งหมดนี้ก็นำช่วยพัฒนาการเกิดการ กำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ในตัวนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาได้เป็น อย่างดี

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในครั้งนี้ เป็นการพัฒนาโดยใช้หลักการวิเคราะห์โมเดลลิสเรลแบบคงที่สำหรับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวเป็นภาพรวมของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในกรุงเทพมหานคร ข้อค้นพบเกี่ยวกับการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์จึงมีรูปแบบเหมือนกัน โดยไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างมหาวิทยาลัยที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาสังกัด นอกจากนี้ที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาน่าจะมีโมเดลเปรียบเทียบกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาแต่ละมหาวิทยาลัย โดยต้องอาศัยจำนวนกลุ่มตัวอย่างของแต่ละมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นซึ่งจะทำให้เห็นความแตกต่างหรือลักษณะเฉพาะของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาแต่ละมหาวิทยาลัยชัดเจนยิ่งขึ้น
2. โมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในครั้งนี้ศึกษาเฉพาะนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาทุกมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งต่อไปน่าจะศึกษาการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาภูมิภาคอื่น รวมถึงเปรียบเทียบกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาแต่ละภูมิภาคเพื่อให้เห็นความแตกต่างหรือลักษณะเฉพาะของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาแต่ละภูมิภาคชัดเจนยิ่งขึ้น
3. ผลการวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา ยังประกอบด้วยตัวแปรแฝงไม่มาก ซึ่งกลุ่มตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยมีทฤษฎีต่างๆที่รองรับอยู่ค่อนข้างมาก ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งต่อไป น่าจะนำทฤษฎีอื่นมาใช้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนานิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาให้มีการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์เพิ่มมากขึ้น